

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/37/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519203224
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3519203224.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho, v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E., D. XXX/XX, právne zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169, proti žalovaným: X/XXX F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. D. E., G. XXX/XX, právne zastúpený: Mgr. Miroslav Pavlík, advokát so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Podjavorinskej 1922/9, 2/ G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. C. D. E., G. XXX/XX, 3/ C. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. D. E., J. XXXX/X, 4/ K. H., L. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. D. E., G. M. XXX/XX, žalovaní 1/, 3/, 4/ právne zastúpení: Mgr. Miroslav Pavlík, advokát so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Podjavorinskej 1922/9, 5/ G. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. D. E., F. XXXX/X, právne zastúpený: AK VAVRINČÍK, s. r. o., Nové mesto nad Váhom, Hurbanova 752/1, IČO: 52 619 818, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, zo dňa 11. decembra 2023, č. k. NM-12C/60/2019-336, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. týkajúcej sa náhrady trov konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že parcely definované vo výroku rozsudku patria do dedičstva po poručiteľovi N. I., L. I., nar. XX.XX.XXXX, rodné číslo: XXXXXX/XXX, naposledy bytom G. XXX, zomretý XX.XX.XXXX, výrokom II. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vo veci samej rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 134 ods. 1, 2 OZ, ako aj § 134 ods. 3 OZ, kedy dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu uzatvoril kúpnu zmluvu s predávajúcimi A. F. a manželkou O. F., L. P. ako kupujúci dňa 13.08.1968, na základe ktorej nadobudol do vlastníctva nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. I. D. E. zapísané vo vložke č. XXX v podiele tam stanovenom. Zmluva bola následne registrovaná Štátnym notárstvom v Trenčíne dňa 04.02.1970 pod č. R I 63/1970, kedy nadobudla účinnosť. Registrácia zmluvy o prevode nehnuteľností mala konštitutívny charakter. Žalovaní v prejednávanej veci tvrdili, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržali v súlade s § 130 ods. 1 OZ, keďže tieto dobromyseľne nepretržite a nerušene užívali od ich nadobudnutia v dedičskom konaní po svojich právnych predchodcoch. Ich dobromyseľnosť bola spochybnená, keďže v konaní pod sp. zn. 6C/398/2010 bolo zistené, že G. F. mal vedomosť o kúpnej zmluve a skutočnosti, že jeho rodičia predali právnomu predchodcovi žalobcu dom s pozemkami. Súčasne bolo zistené, že nesprávnou identifikáciou parciel v rámci prípravy dedičských konaní, došlo k nesprávnemu zaradeniu do aktív dedičstva parcely č. XXX po právnych predchodcoch, pričom parcela č. XXX ani nebola predmetom dedenia. Postupom pri vypracovaní registra obnovenej evidencie pozemkov pre k. ú. I. D. E. došlo k zápisu na list vlastníctva č. XXX, kde bol zapísaný

spoluvlastnícky podiel k predmetnej parcele vo veľkosti 13/28-ín v prospech O. F. a G. F.. O. F., právny predchodca žalovaných je vedená ako podielový spoluvlastník vo veľkosti 13/28-ín zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. I. D. E.. Tento spoluvlastnícky podiel nebol predmetom dedičstva po zomrelej O. F. a teda žalovaný 1/ až 4/ nemohli byť dobromyseľnými držiteľmi predmetnej nehnuteľnosti. Predmetom darovacej zmluvy bol spoluvlastnícky podiel 84/336 k parcele

č. XXX, zapísanej na LV č. XXX, pre k. ú. I. D. E.. Nemožno konštatovať, že došlo k vydržaniu, pretože neboli splnené zákonné podmienky – G. F. nebol dobromyseľným v tom, že mu patrí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pretože mal vedomosť, že jeho rodičia predali nehnuteľnosti predchodcovi žalobcu. Súd teda dospel

na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalovaný 1/ a ďalší dedičia po rodičoch žalovaného 1/ mali vedomosť o kúpnej zmluve z roku 1968, čo bolo okrem iného preukázané aj zo spisu vedeného pod sp. zn. 12C/172/2013, pričom stotožnenie spoluvlastníckych podielov vyplynulo zo znaleckého posudku a jeho doplnenia, z ktorého vyplýva stotožnenie identifikácie parciel, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 13.08.1968. Pokiaľ ide o zápis žalovaného 5/ ako spoluvlastníka E parcely č. XXX vedenej na LV. č. XXX, k. ú. I. D. E. súd prvej inštancie uviedol, že nikto nemôže previesť na iného právo, ktoré sám nemá s tým, že nadobúdaci titul, pokiaľ ide o nehnuteľnosti, ku ktorým určenia vlastníckeho práva sa domáhal žalobca, svedčí práve žalobcovi a nie žalovaným, pričom platným nadobúdacím titulom je kúpna zmluva uzavretá medzi žalobcom ako kupujúcim (súd prvej inštancie mal zrejme na mysli právneho predchodcu žalobcu) a A. a O. F. ako predávajúcimi (právny predchodcovia žalovaných 1/ až 4/).

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 s poukazom

na § 257 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Pred tým, než všeobecný súd dospeje k závere o potrebe aplikácie § 257 je potrebné ustáliť otázku procesného úspechu sporových strán, keďže účelom tohto ustanovenia je odstránenie neprimeranej tvrdosti voči strane sporu, ktorá nemala v konaní úspech v záujme dosiahnutia spravodlivosti (nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 225/2020). V súvislosti s posudzovaním procesného úspechu strán sporu v konaní, ktorého predmetom je nárok, ktorého dôvodnosť a výšku je možné len predvídať vzhľadom na to, že závisí od znaleckého posudku, resp. úvahy súdu, treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie presného výsledku konania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základne sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je pritom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu. V predmetnom konaní došlo k riešeniu sporu vzniknutého pochybením štátneho notárstva a následne bolo opakovane nutné vypracovať identifikáciu parciel, a preto bolo spravodlivé o náhrade trov konania rozhodnúť v súlade s § 257 CSP a súd vyslovil, že žiadnej zo strán sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie žalobca, ktorý napadol výrok II. daného rozsudku, ktorým súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenie § 255 ods. 1, 2 CSP s tým, že čo sa týka úspechu

vo veci, súd ho vždy skúma čo do právneho základu a čo do výšky priznaného úspechu. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti, petitu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania (nález Ústavného súdu ČR, III ÚS 170/99). Uviedol, že žalobca mal v danom prípade plný úspech v spore o určenie vlastníckeho práva. Ako procesne úspešnej strane sporu mu prislúcha nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca preto namietal, že súd prvej inštancie v rozpore so zásadou procesného úspechu v spore rozhodol tak, že žiadnej

zo strán nepriznal nárok, na čo neexistujú zákonné dôvody. Žalobca, resp. jeho právny predchodca, sa nie vlastnou vinou ocitol v situácii, ktorá vyžadovala podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva. Je tiež potrebné vziať do úvahy, že žalovaní sa v danom spore aktívne bránili s tým, že neuskutočnili žiaden úkon, ktorý by bolo možné označiť za snahu hospodárne a zmierlivé riešenie sporu. Žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi tak vznikli náklady nielen v podobe bežných úkonov právnych služieb, ale

aj v podobe nákladov na znalecké dokazovanie. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 2/2008 s tým, že do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, a prihliadnúť i na postoj účastníkov v konaní. Z tohto vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči účastníkovi konania a aby neodporovalo dobrým mravom. Je spravodlivé, aby žalobcovi bolo priznané právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže mal plný úspech vo veci, správal sa ako procesne zodpovedná strana sporu, riadne a včas si plnil svoje povinnosti, nárok uplatnil aj preukázal a vynaložil nemalé náklady na znalecké dokazovanie. Všetko okolnosti svedčia tomu, že v tomto prípade pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nemožno aplikovať § 257 CSP, keďže neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa. Právny predchodca žalobcu sa ocitol v situácii, kedy jediným riešením nápravy vzniknutého stavu bolo iniciovať súdny spor. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný 5/, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že spor sa tiahol niekoľko rokov, pričom žalovaný 5/ je osobou vyššieho veku, je na dôchodku a nemá financie na to, aby hradil nákladné trovy žalobcu spočívajúce v súdnych poplatkoch, náklady na právne zastúpenie a znalecké dokazovanie. Konanie trvalo dlhý čas, žalobca nevedel uniesť dôkazné bremeno a opravoval identifikácie parciel a to aj na základe predchádzajúceho upozornenia súdu. Okrem toho žalovaný 5/ bol niekoľko rokov dobromyseľný v titule nadobudnutia vlastníckeho práva s tým, že spor bol vyvolaný žalobcom, ktorý by mal niesť náklady a nedávať na ťarchu žalovaného 5/. Žalovaný 5/ spor nevyvolal a tento vyvolal žalobca. S ohľadom na charakter konania, jeho priebeh, postavenie žalovaného 5/ vyslovil názor, že je správne aplikovať ustanovenie § 257 CSP. Nie je možné žalovaným vyčítať, že sa aktívne bránili v konaní a toto už vôbec nemôže byť dôvod na to, aby žalobcovi boli priznané trovy. Bránenie sa žalovaných predstavuje ich právo a nemôžu byť sankcionovaní tým, že v prípade bránenia sa budú musieť hradiť trovy žalobcovi.

6. Krajský súd ako súd odvolací viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) preskúmal napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie týkajúci sa náhrady trov konania, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 pís. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konania a rozhodnutie z týchto dôvodov.

7. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že rozsudok čo do veci samej vo výroku, kde bolo určené vlastnícke právo v prospech právneho predchodcu žalobcu napadnutý odvolaním nebol, a preto v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie je právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol potom výrok napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa trov konania, kedy súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejedávanej veci sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP na to, aby v spore úspešnému žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania voči žalovaným 1/ až 5/, ktorí úspech vo veci nemali, kedy z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že tieto dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie videl v tom, že v tomto konaní došlo k riešeniu sporu vzniknutého pochybením štátneho notárstva a bolo opakovane nutné vypracovať identifikáciu parciel, a preto bolo spravodlivé o náhrade trov konania rozhodnúť podľa § 257 CSP.

9. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

10. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Ako vyplýva z vyššie citovaných ustanovení zákona, v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Teda strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná

náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti, petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, to znamená, ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

12. Na druhej strane Civilný sporový poriadok počítá aj s takou situáciou, že nie vždy musí byť vzhľadom na všetky okolnosti prípadu spravodlivé, aby neúspešná strana sporu uhradila úspešnej strane sporu všetky náklady, ktoré úspešnej strane sporu v súvislosti s vedením konania vznikli. Výrazom tejto výnimky je ustanovenie § 257 CSP, ktoré súdu vo výnimočných prípadoch umožňuje nepriznať úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov súdneho konania. Predmetné ustanovenie umožňuje súdu zvážiť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodného osobitného zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení právny nárok. Predmetné procesné ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie.

13. Vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 257 CSP, zákon dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti neuvádza, ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi, ktorá uvádza príkladom, ako dôvody hodné osobitného zreteľa, neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné majetkové a sociálne pomery strany sporu. V tomto smere treba uviesť, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľe, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy výnimočne prihliadnuť (viď uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, 3MCdo/46/2012).

14. V prejednávanej veci dospel súd prvej inštancie k tomu právnomu záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pričom citoval nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 225/2020 zo dňa 27.08.2020, ktorý však na prejednávanú vec nie je použiteľný, nakoľko z jeho obsahu vyplýva, že to mal byť práve žalobca, ktorému mala byť priznaná náhrada trov konania, aj keď tu nemožno hovoriť o tom, že výsledok konania v prejednávanej veci závisel od znaleckého posudku. Toto rozhodnutie Ústavného súdu, ktoré citoval súd prvej inštancie nie je možné aplikovať na prejednanú vec, nakoľko pri vlastníckych veciach je na žalobcovi, aby uniesol dôkazné bremeno a v prípade nutnosti predložil znalecké posudky na preukázanie svojich tvrdení (identifikáciu sporných nehnuteľností z pozemnoknižného stavu na súčasný stav veci) a nejde teda o prípad, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku, tak ako to definuje vo svojom rozhodnutí Ústavný súd SR. Pri vlastníckej žalobe ťažko možno hovoriť o výške ujmy, ktorá je sporná a nadväzujúca.

15. Pochybenia sa tiež dopustil súd prvej inštancie, ktorý použil ustanovenie § 257 CSP, bez toho, aby strany upozornil na možnosť aplikácie tohto ustanovenia zákona, tak aby mal žalobca možnosť sa k tejto aplikácii aj riadne vyjadriť.

16. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného v článku 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo podľa judikatúry Ústavného súdu SR je implikované aj v článku 46. ods. 1 Ústavy SR.

17. Odvolací súd preto konštatuje nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti rozhodnutia o trovách konania, kedy súd prvej inštancie prakticky vyhodnotil použitie § 257 CSP tou skutočnosťou, že v predmetnom konaní došlo k riešeniu sporu vzniknutého pochybením štátneho notárstva a preto bolo opakovane nutné vypracovať identifikáciu parciel, v čom videl dôvody hodné osobitného zreteľa v súlade s § 257 CSP, s čím sa odvolací súd nestotožňuje.

18. Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti rozhodnutia o trovách konania spočívajúce v nevyhodnotení použitia § 257 CSP, chybnom použití rozhodnutia Ústavného súdu SR,

ktoré sa na danú právnu vec nedá aplikovať, bez zistenia rozhodujúcich skutočností je vzhľadom na vyššie opísané takou vadou konania, ktorú nie je možné napraviť v odvolacom konaní. Rozhodnutie o trovách konania odvolacím súdom by za tohto stavu vecí v celom rozsahu nahrádzalo prvoinštančné rozhodnutie, čím by bolo stranám odopreté právo, namietat správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde a tým možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu. Pokiaľ by odvolací súd svoje rozhodnutie založil na iných záveroch ako súd prvej inštancie, porušil by právo strán na spravodlivý proces.

19. Preto odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom je nutné, aby súd prvej inštancie za stavu pokiaľ by mienil použiť ustanovenie § 257 CSP vychádzal z platného znenia zákona, ktoré neslúži na zmiernenie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami sporu, zároveň použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná alebo zárobková a majetková situácia strany, ktorá zvíťazila je lepšia ako u protistrany, pričom toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti s tým, že dôvody hodné osobitného zreteľa možno zhrnúť tak, že by mali odstraňovať neprimeranú tvrdosť. Súd prvej inštancie musí skúmať podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné pomery strán sporu, prípadne nízky príjem. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úvahy náhrady trov konania, ktorej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku, zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok konania. Preto by súd mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch.

20. Preto bude úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne preskúmať, či v prejednáwanej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a pokiaľ dospeje k záveru, že áno, tieto aj náležite odôvodniť tak, aby jeho rozhodnutie bolo v súlade s doterajšou ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít a v súlade s touto rozhodovacou činnosťou aj opätovne vo veci rozhodnúť.

21. Preto dospel odvolací súd k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania ako vecne nesprávne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).